

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Heraclidæ Episcopo. 74.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τὰ ἄλλα πρὶν τὰ δοκοῦντα τοῖς ἀ-
 παιδεύτοις συμπαράγειν ἀναπραπί-
 σεται. εἰ γὰρ καὶ ψυχικός ἀνθρώπος οὐ
 δύναται δέξασθαι τὰ τῆς πνεύματος,
 ἀλλὰ δυνήσεται. καὶ εἰ δένδρον πονηρὸν
 εἴ δύναται ποιεῖν καρπὸν καλόν, ἀλλὰ
 δύνησεται. καὶ γὰρ ταῦτόν τὸ μὴ δύνασθαι
 τῷ μὴ δυνήσεσθαι, ἀλλὰ τὸ μὴ τὸν ἐνε-
 στῶτα μινύει χρόνον, καὶ ὃν ὁ ῥάθυμος,
 ῥάθυμος. τὸ δὲ τὸν μέλλοντα, καὶ ὃν ἐν-
 δέχεται τὸν παρῶν Παῦλον, ἀπεδαῖον
 γνήσεσθαι. καὶ ἑοῶ μὴ τῆτο τὰ παρῶ-
 γματα καὶ ἐλάσθην ἀμειβομένην τὴν ἡ-
 μέραν. ἐγχεῖται δὲ καὶ αἱ γραφαί.
 πῶς γὰρ ὁ μελωδὸς περὶ ἀνέστη πῶς
 δ' ὁ Παῦλος διώκτης ὢν ἀνεμαρτέσα-
 το, καὶ κήρυξ τοῦ διαχθέντος κατέστη
 πῶς δὲ Πέτρος ἀρησιάρχος ἀπετερί-
 φητο τὴν κηλῖδα; πῶς δὲ ἡ ἀργιέ-
 λαιος εἰς τὴν καλλιέλαιον ἀνεκέρει-
 σθη; πῶς οἱ Νινευίται ἐσώθησαν; πῶς δ'
 ὁ ληστής εἰς τὸν παρὰ δέισιν ἐπέμφθη;
 μαθὼν τοίνυν ὅτι τῆς ἀνάγει ὡς ἡ γα-
 ῖδος ῥοπή; ὁ βυλόμενος καὶ πονῶν καὶ
 πάντα κινῶν, καὶ γὰρ ἀρκεῖ μὲν τὸ γέ-
 λαιον καὶ μαθάνει, καὶ καρποφορεῖ, καὶ
 σώζεται. πάντα τὰ παρὰ σαυτοῦ
 ποίει, τὰ ὡς τὴν πλαιόντων
 δόρθεσιν ἐλέποντα.

Παύλω πρεσβυτέρω. ογ'

Τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν γραφῶν,
 ἐφόδιον ἢ γὰρ τῆς σωτηρίας, τρέφουσαν
 ὡς δὲ αἴμασιν εὐδοκίμοις τὸ φιλό-
 καλον καὶ ἀνδρῶδες τῶν μετὰ σω-
 δῆς ἀκρωιδίων.

Ἡρακλῆδῃ ἐπισκόπῳ. οδ'

Ὅτε Εζεκίας βασιλεύοντος, πᾶσαν
 τὴν παρὰ δὲ ἀγων ἐπὶ τῆς Ἱερουσα-
 λὴμ ὁ βάρβαρος, καὶ τρεῖς αἰῶνες ἐστὶ
 θαυμαστὸν καὶ θεῖον, καὶ τῶν πᾶσι γε-
 νομένων ἐπισημότερον. τότε δὲ φουσι-
 γένει τῷ Εζεκία, καὶ ὑπὸ τῆς χειρὸς

dem modum alia etiam omnia, quæ im-
 peritis hominibus astipulari videntur, ob-
 terentur. Quamquam enim animalis ho-
 mo non percipiat quæ sunt Spiritus: at
 percipere poterit. Eodemque modo quæ
 quam arbor mala fructum bonum ferre
 nequit: at ferre poterit. Neque enim idem
 sunt, non posse, & potestatem habiturum
 non esse: verum illud præsens tempus si-
 gnificat, in quo ignavus, est ignavus: hoc
 autem futurum, in quo fieri potest ut qui
 paulò antè improbus erat, probus effici-
 tur. Atque hoc cum res ipsæ clamant, mu-
 tationem singulis diebus subeunt: & Scri-
 pturæ ipse confirmant. Quonam enim
 modo David lapsus sese erexit? Quonam
 modo Paulus, cum persecutor esset, hanc
 culpam farciuit, atque eius, quem insecta-
 tus fuerat, præco institutus est? Quonam
 pacto, Petrus, posteaquam Christum ab-
 iuravit, huiusmodi labem absterfit? Quo-
 nam pacto oleaster in bonam oliam in-
 ferus est? Quonam pacto Niniuitæ salutē
 consecuti sunt? Quonam pacto latro, in
 paradiso missus est: cognita igitur præeun-
 tis diuini auxilij facultate, quisquis vult, &
 laborat, atque omnia mouet (neque enim
 nuda voluntas sufficit) tum addiscit tum
 fructum edit, tū salutem assequitur. Quo-
 circa ea omnia, quæ tuarum partium sunt,
 quæque ad peccatum correctionem per-
 tinent, effice.

Paulo Presbytero. 73.

Sacrarum Scripturarum lectionem sa-
 lutis viaticum esse existima, ut quæ, eorū,
 qui eā studiose ac diligenter audiunt, pro-
 bitatis amorem ac virile robur præclaris
 & illustribus exemplis pascat.

Heraclidæ Episcopo. 74.

Cum regiam dignitatem obtinente Eze-
 chia Barbarus Persiam vniuersam ducēs,
 Hierosolymam aggressus fuisset, rexque
 admirandum ac diuinum, atque omnium,
 quæ vnquam contigerant, illustrissimum
 trophæum erexisset, tum verò ipsi ex hoc

2. φαν. 22
 Exod. 14.
 Exod. 32.
 11. 100
 11. 100
 11. 100

successu tumore affecto, ac præ lætitia sublimius de se, quàm hominis conditio potestularer, sentienti, aduersæ valetudinis frænum iniectum est, vt altos ipsius spiritus deprimeret, humanæq; naturæ fragilitatē coargueret, animique morbo ex lætitia contracto mederetur. Nam quòd mortaliū animi gaudio magis efferi soleant, ostenderunt Iudæi. Posteaquam enim Ægyptij defuncti sunt, eosque mare pro sepulchro habere conspexerunt, tum verò ad idolorum cultum sc̄se. conuerterunt. Nam cum mare transissent, nec periculi quicquam subiissent, vbi terram attingerunt, naufragium pertulerunt. Quod quidem Thebanorum Imperator Epaminondas optimè perspiciens, parta de Lacedæmonis victoria, statutoque trophæo, postridie tristem se ac mœstum amicis ostendit, Iis autem percunctantibus ecquid molesti accidisset, Minimè, inquit, verum hesternò die altiōres, quàm par esset spiritus gessisse me sensi. Ac proinde hodie immoderatâ hanc voluptatē coërceo. Quocirca ne tu quoque mœrore cõsterneris, si cum animi bonis abundes, corporis morbis cedomeris. Verum illud tibi in mentē veniat, hanc rem, vel coronas tibi parturire, vel arrogantiā reprimere.

Zosimo Presbytero. 75.

Magna quidem, vt aiunt, ætatis tuæ iuuenilis flagitia fuerunt, quidni enim? At senectutis crimina tanta sunt, vt ad eorum magnitudinem nihil possit accedere. Etenim in senectute iuuenes eos, quorum ob libidinem ac petulantiam celebre nomen est, obscurare, omnem absurditatem superat. Ac planè constat te Epicuri morbo laborare, nec, quid animi habeas, premere ac continere posse, verum ipsius dogmata per opera confirmare. Quamobrem interdixi, inquam, tibi ipsi diuino altari: ne fortè in tuum caput fulmen grassetur.

Pamprepio Diacono. 76.

Nulla, ô amice, ratio inueniri potest, perquam quispiam à calamitatibus liber at-

μείζον ἢ τῆ ἀνθρώπων φρονήσαντι, ἔπετέθη ὁ τῆς ἀρρώστιας χαλινός, τὸ φρόνημα αὐτῆ κατατέλλων, καὶ τὴν ἀφροσύνην ἐλέγχων φύσιν, καὶ τὴν οὐκ τῆς χαρῆς ἐχρηνομένην τῇ ψυχῇ νόσον ἰάμενος. ὅτι γὰρ ὑπο χαρῆς μάλ-
 λον αἴρονται αἱ ψυχῆ, ἔδειξαν οἱ Ἰσ-
 δαῖνοι. ὅτε γὰρ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς αἰ-
 γυπτίων, καὶ εἶδον τὸν βυθὸν τῶν αἰ-
 τῆς γεγενημένων, τότε εἰς εἰδωλολα-
 τρείαν ἐβάπησαν. Διαβάντες γὰρ τὴν
 θάλασσαν καὶ μηδὲ καὶ διωσάδες ὑπο-
 μέναντες, ἐλθόντες εἰς τὴν γῆν ἐναύα-
 γισαν. ὁ δὲ Ἐπαμινώνας ὁ θεσσαλῶν
 στρατηγὸς ἄριστος αἰσιδῶν, λακεδαί-
 μονίους νικήσας, καὶ τῶν παίων κατ' αὐ-
 τῆς ἤσας, τῆ ἐξῆς ἔθηκε τοῖς φίλοις
 κατηφῆς καὶ θυγῆς. τῆς δὲ ἐρωτησά-
 ταν μὴ λυπηρὸν συνέσει, ἔχῃ φησιν,
 ἀλλ' ἐξῆς ἠσθόμεν ἑμαυτῆ. μείζον ἢ
 χαλῶς ἔχει φρονήσαντος. διὸ σήμερον
 κολλάζω τὴν ἀμετρίαν τῆς χαρῆς.
 μή τοι μὴ αὐτὸς ἄλυσ, εἰ τοῖς
 τῆς ψυχῆς κομῶν ἀγαθοῖς, ταῖς τῆ σῶ-
 ματος δαμάζῃ ἀρρώστιας, ἀλλ' ἐννοεῖ
 ὅτι σοι τῆτο, ἢ τεφάνης ὠδίνε, ἢ τὸ
 φρόνημα κατατέλλει.

Zosimo presbytero. 75.

Μεγάλα μὲν σου τὰ τῆς νεότητος ὡς φασὶ πλιν μελήματα. πῶς γὰρ εἰς τὰ δὲ τῆ γῆρας ὑπερβολὴν οὐκ ἔχει. τὸ γὰρ ἐν γῆρα τοὺς νέους τοὺς ἐπὶ ἀσελγῆ βεβημένους ἀπικρύπτειν, ἄπασαν ὑπερβαλλεῖ ἀποπίαι. καὶ ὄντος εἰ, τὰ ἐπικούρα νοσῶν, καὶ τὴν γνώμην κατέχει μὴ δυνάμενος. ἀλλὰ δια τῆς ἔργων τὰ σκένε δόγματα βεβαιῶν. εἰργασαυτοῦ τῆ γῆρας ἡσασθη, μὴ ποτε σκηπίος, καὶ τῆς οὐκ χωρήσει κεφαλῆς.

Pamprepio diacono. 76.

Οὐκ ἔστι, ὦ φίλη κεφαλῆ, μηχανὴ εὐρεῖν, δι' ἧς ἄπὸς γένοιτο συμφορῶν ἐλευθε-